

„Baltijos dvasia 2008“

Pratybose apsilankė Respublikos Prezidentas Valdas Adamkus.

KASP štabo viršininkas plk. ltn. Vaidotas Malinionis

Gimė 1967-06-06 Vilniuje. 1986 m. baigė Buivydiškių žemės ūkio technikumą, 1994 m. – Lietuvos žemės ūkio akademiją. Savanoris nuo 1991 m., buvo apsaugos kuopos šauliu, būrininku, kuopos vadu. 1995 m. suteiktas leitenanto laipsnis. 1995-1998 m. vadovavo Vilniaus rinktinės 83 batalionui. 1997 m. baigė Lietuvos karo akademiją. 1998-1999 m. tarnavo KASP štabe, 1999 m. buvo Karo policijos viršininko pavaduotoju. 1999-2001 m. – Lietuvos kariuomenės vado adjutantas. 2003 m. baigė JAV vadų ir štabo karininkų koledžą, paskirtas Didžiosios Kovos rinktinės vadu. 2004-2005 m. – Gedimino štabo bataliono vadas. 2005-2007 m. dirbo Baltijos gynybos koledžo Aukštesniųjų vadų kurso instruktoriumi. Nuo 2007 m. pabaigos – KASP štabo viršininko pavaduotojas operacijoms ir planavimui. Š. m. rugpjūčio 25 d. paskirtas KASP štabo viršininku.

Vedęs, žmona Eglė, duktė Kristina.

Vrš. Eugenijaus Žygaičio nuotrauka

Eil. Aušra VAITKEVIČIŪTĖ

Didžiosios Kovos rinktinės
801 (CKB) kuopa

Rugsėjo 14 d. pakilo tarptautinių taikos palaikymo pratybų „Baltijos dvasia 2008“ vėliava Telšiuose. Susirinko daugiau kaip 700 karių iš penkių valstybių: Lietuvos, Latvijos, Estijos, Danijos, Jungtinių Amerikos Valstijų. Tai didžiausios pratybos šiais metais Lietuvoje.

Saulėtą, bet žvurbų sekma-dienio rytą pratyboms vadovaujantis KASP vadas plk. Antanas Plieskis pasidžiaugė, kad daug

metų Lietuvos savanoriai sėkmingai dalyvauja tarptautinėse operacijose kartu su NATO kariais.

Pratybų atidaryme dalyvavo Telšių apskrities ir rajono vadovai, Lietuvos kariuomenės dalinių vadai.

Kariai iškart išsiskirstė po pratybų ir mokymų vietas. Visą savaitę jie mokėsi, veikė ir atlikinėjo užduotis, kurias tenka vykdyti tarptautinių misijų metu, turėjo greitai reaguoti į susidariusias situacijas, bendrauti su priešiška nusiteikusiai vietai „gyventojais“.

Danijos kariai jau sekmadienį mokėsi riaušių malšinimo subtilybių, pastatų patikros, lietuviai ir latviai – patruliavimo, eskortavimo, patikros postų įrengimo, pirmos medicinos pagalbos suteikimo ir evakavimo, sprogmenų neutralizavimo. Vyko šaudymo pratybos, kuriose dalyvavo lietuviai, besirengiantys išvykti į Afganistaną šį rudenį.

Pratybose dalyvavo ir visas KFOR–19 karių būrys. Tai jų paskutinės, vertinamosios, pratybos prieš išvykstant į Kosovą.

Pagal pratybų scenarijų, šalyje „Litlandija“ vyksta etninis konf-

liktas ir įvedamos taikos palaikymo pajėgos. Dvi kaimyninės šalys „Litlandija“ ir „Latlandija“ nepasidalina teritorija: prieš daug metų „Latlandija“ buvo nukariavusi dalį šiaurinių „Litlandijos“ žemių ir pradėjo keisti etninę gyventojų sudėtį. Tačiau prasidėjo išsivadavimo judėjimas ir „Latlandijos“ vyriausybė pripažino šiaurines dalis „Litlandijai“. Tačiau etninė gyventojų sudėtis jau pakitusi ir po kelių metų prijungtos dalys nusprendė atsiskirti nuo „Litlandijos“.

Nukelta į 2 psl.

Pasaulio čempionate iškovojome sidabrą

Kpt. Robertas ŠVABAUSKAS

Aviacijos rinktinė

Rugpjūčio 21 dieną plk. ltn. Eltonas Meleckis, Jono Žemaičio karo akademijos Oro pajėgų štabo karininkų kursų viršininkas, pasaulio akrobatinio skraidymo čempionate Novosibirske laisvojoje programoje iškovojė sidabro medalį. Komandinėje įskaitoje Lietuvos atstovai taip pat užėmė antrąją vietą.

Čempionate Lietuvai iš viso atstovavo penki lakūnai sportininkai. Be daugkartinio varžybų prizininko, 2007 m. Europos standartinės klasės akrobatinio skraidymo čempionato Suomijoje pirmosios ir trečiosios vietos laimėtojo plk. ltn. E.Meleckio, šalies garbę gynė ir du Savanorių

pajėgų atstovai, aukštos kvalifikacijos lakūnai akrobatai - KASP Aviacijos rinktinės vyr. srž. Kazimieras Antanavičius ir Aviacijos rinktinės rezervo vieneto lakūnas ats. ltn. Viktoras Kurbedis. Kartu su kariais čempionate dalyvavo lakūnai Aurimas Bezaras ir Žilvinas Lidžius.

Pirmasis pasaulio akrobatinio skraidymo lėktuvais Jak-52 čempionatas rugpjūčio 17–24 d. vyko Novosibirske, Rusijoje. Jame dalyvavo lakūnai iš septynių šalių: Belgijos, Baltarusijos, Lietuvos, Kazachstano, Pietų Afrikos Respublikos, Rusijos ir Ukrainos.

Akrobatiniai skrydžiai, anot patyrusių aviatorių, tai sportas, reikalaujantis daug pasiaukojimo, ištvermės ir sveikatos.

Nukelta į 7 psl.

Lakūnų sutikimas Vilniaus oro uoste.

Gr. Viliaus Džiavečkos nuotrauka

„Baltijos dvasia 2008“

„Riaušių malšintojai“.

Gr. Laimio Bratiko nuotrauka

Atkelta iš 1 psl.

Šios šalies vyriausybė nusprendė įvesti kariuomenę ir pradėti etninį valymą. Įvedamos taikos palaikymo pajėgos. Jų pagrindinė užduotis – užtikrinti regiono stabilumą ir gyventojų saugumą.

Tarptautinių pajėgų kariai vykdė patruliavimą, humanitarinės paramos eskortavimą, mokė vietinę policiją, įrenginėjo patikros postus. Pratybų metu buvo vykdomos ir intervencinės operacijos – nusikaltėlių sulaikymas.

Pratybose veikė viena lietuvių karių kuopa, kurios sudėtyje – latvių būrys ir viena Danijos kuopa su estų būriu, Karinių oro pajėgų paieškos ir gelbėjimo sraigtasparnis, karo policininkai, Juozo Vitkaus-Kazimieraičio inžinerijos bataliono išminuotojai. Pastarieji atsivežė ir specialią įrangą sprogmenų naikinimui.

Pratybos vyko 14–19 d. Pagudonės poligone. Dalyviai gyveno palapinių miesteliuose poligone ir Tel-

šiuose. Rugsėjo 11 d. anksti ryte atplaukęs keltas iš Danijos atgabeno 27 karines transporto priemones (sunkvežimius, visureigius ir kt.). Tą pačią dieną pratybų vietą pasiekė Vytenio bendrosios paramos logistikos bataliono atgabenti elektros generatoriai, lauko skalbykla, valgykla–angaras, vandens valymo įrenginiai ir kita logistinė įranga.

Pratybos „Baltijos dvasia“ Lietuvoje vyksta trečiąjį kartą. 2004 m. jos vyko Ignalinoje, 2006 m. – Klaipėdoje. Šiais metais pirmą kartą dalyvauja Estijos kariai.

Pratybas organizavo Lietuvos krašto apsaugos savanorių pajėgos. Laisvalaikį kariai lankėsi Nevarėnų vidurinėje, Varnių Motiejaus Valančiaus ir Telšių Žemaitės gimnazijose; surengė fotografijų parodą „Lietuvos kariai Afganistane“ ir organizavo šventę Telšių gyventojams.

Rugsėjo 17 d. Pagudonės poligone prasidėjo pratybų aktyvioji dalis. Tris dienas kariai veikė kaip realioje tarptautinės operacijos teritorijoje.

Kariai, vykdydami užduotis, nežinojo kada ir kur jų lauks pasala, užminuotos teritorijos, priešiška ar draugiška nusiteikę vietiniai. Būrių vadai patys turėjo spręsti kokių keliu ar lauku pasukti, užėiti į gyvenvietę ar ne, ką daryti radus sprogstamuosius užtaisus, kaip evakuoti sužeistuosius ir pan. Nuo šių sprendimų priklausė lauko pratybų etapo tolesnė eiga.

Vienas iš svarbiausių šių pratybų tikslų – rasti optimaliausius būdus kaip reaguoti į netikėčiausias situacijas.

Prieš aktyviąją pratybų fazę tris dienas kariai mokėsi patruliavimo, konvojavimo, pastatų, transporto priemonių ir asmenų patikros subtilybių.

Pratybų dalyviai taip pat turėjo įsisavinti ir išminavimą subtilybes, kariai susipažino su sprogstamųjų užtaisų atpažinimo ir neutralizavimo būdais, naudojama įranga ir technika.

Vidaus reiklų ministerijos Viešojo saugumo tarnybos instruktoriai mokė kaip suvaldyti įsisiautėjusią minią, sulaikyti įtartinus asmenis. Šie įgūdžiai kariams bus reikalingi saugant bazes tarptautinių operacijų metu.

Pratybose taip pat dalyvavo ir du Goro provincijos atkūrimo grupės aštuntosios pamainos (PAG-8), besirengiančios išvykti į Afganistaną, apsaugos būriai.

Pratybose lankėsi Lietuvos Prezidentas

Rugsėjo 18 d. tarptautinėse pratybose „Baltijos dvasia 2008“ lankėsi Lietuvos Respublikos Prezidentas Valdas Adamkus. Kartu su mūsų Prezidentu į Telšius atvyko ir Danijos princas Joachimas, kuris domėjosi, kaip sekasi jo šalies kariams pratybose Lietuvoje. Svečius lydėjo Sausumos pajėgų vadas brig. gen. Vytautas Žukas, KASP vadas plk. Antanas Plieskis, taip pat Danijos savanorių vadas gen. mjr. Janas Norgardas.

Apie septynių parų pratybas Alytuje

Eil. Giedrė GEMBICKAITĖ

107 kuopos karė savanorė

„Visas pasaulis po tavo kojom, o tavo pareiga saugot rytojų!“ - dainuodami vykome į 7 parų pratybas. Žinojome, kad reiks daug ištvėmės, žinojome, kokios tai pratybos, bet „... na ir kas? Pakariausim!“ Net nenumaniau, kad čia bus taip linksma ir įdomu, kad sužinosime tiek gerų ir kariui reikalingų dalykų.

Kiekvieną kartą atvykę į pratybų vietą, būname nedrąsūs, vis dėl to – naujos vietos, nematyti žmonės, instruktoriai, tačiau greitai susipažįstame, susirandame naujų draugų ir pasijuntame tarsi namuose.

Dienotvarkė nenuobodi. Mus apgyvendino kareivinėse, rytais

mankšta, o toliau viskas pagal tvarkaraštį. Praktiniai užsiėmimai vykdavo Birutės bataliono poligone. Valgydavome bataliono virtuvėje (maistas išties skanus, sotas ir jo pakakdavo). laisvalaikis nuo 18 iki 22 val. Toliau miegas iki 6 ryto.

Paskaitos vykdavo iki pietų, antrą dieną pusėje - į poligoną. Mes stengėmės įrodyti, jog esame geri kariai, tačiau klaidų neišvengdavome. „Juk mes mokomės,“ - guosdavo instruktoriai.

Teorijos nepakanka norint laimėti mūšį, reikia mokėti viską daryti praktiškai. Stebėjau karius (buvau ryšininkė) iš šalies, mačiau gerai, kaip kariai bando suprasti, kur slepiasi priešas, kaip jį pulti, o puldavo taip entuziastingai, kad,

rodos, būrys vienas visą Lietuvą apgintų.

„Šuns koja“, žiedinė gynyba, stebėjimo postas, patrulinė bazė, priešo bunkerio sunaikinimas, nebylaus valdymo ženklai, ir dar daugelis dalykų, kuriuos teko išmokti.

Buvau ryšininkė. Pareigos patiko, daug išmokau, ir tuo pačiu pati mokiausi iš klaidų.

Taip visą savaitę treniravomės, kol atėjo lemtinga diena – parodyti, ko mes išmokome. Priešpaskutinę dieną vyko vertinamosios pratybos. Stengėsi visi ir džiugu, kad rezultatai tikrai geri, o priešas „sunaikintas“, nes mums už viską svarbesnis žodis Tėvynė, ir mes privalome būti pasirengę ją ginti.

Sumainė aukso žiedus

Dariaus ir Girėno rinktinės Perkėlių kuopos vadas ir kariai sveikina savo tarnybos draugą gr. Raimondą Šileiką ir jo išrinktąją Liną vestuvių proga.

Apdovanojimai

Krašto apsaugos ministras apdovanojo medaliu „Už pasižymėjimą“ eil. Mindaugą Mizgaitį.

Sausumos pajėgų vadas pareiškė padėką:

kpt. Povilui Paukštei, ltn. Aivarui Bagdonui, srž. Ernestui Naujokui, j. srž. Ri-tai Bavaraitei, gr. Justinui Kauzonui, gr. Kristinai Steponavičiūtei, gr. Linui Su-bačiui, gr. Valerijui Voronovskiui, eil. Adui Bikui.

Laipsniai

Suteikti aukštesni laipsniai: pulkininko leitenanto mjr. Vaidotui Malinioniui

kapitono vyr. ltn. Vydmantui Augučii

vyresniojo leitenanto ltn. Dariui Kliminskui

atsargos leitenanto Joanai Kalantaitei, Juozui Luckui, Jurgitai Miliškevičiūtei, Dariui Kancevi-čiui, Živilei Pajedaitei.

Paskyrimai

Mjr. Vaidotas Malinionis paskirtas KASP štabo viršininku. Kpt. Ričardas Aksamitas paskirtas Žemaičių apygardos 3 rinktinės 301 kuopos vadu.

Atsisveikino su tarnyba

Į atsargą paleisti:

kpt. Mindaugas Gedvila, vrš. Leonas Puzonas, srž. Juozas Bagdanavičius, srž. Antanas Kononovas, srž. Kastytis Žibas.

Į Šiluvą – pasisemti dvasinės tvirtybės

Asta KAZLAUSKIENĖ

Dainavos rinktinė

Rugpjūčio 28 dieną Dainavos rinktinėje štabo viršininko kpt. Vytauto Daunaravičiaus iniciatyva vyko susitikimas su Jono Žemaičio karo akademijos kapelionu mjr. Remigijumi Butkevičiumi. Kapelionas papasakojo apie tikėjimo prasmę, garsiuosius atlaidus Šiluvoje ir pakvietė dalyvauti piligriminiame žygyje iš Kryžių kalno į Šiluvą.

Paskatinti kapeliono bei savo kuopų vadų ankstyvą rugsėjo 5-osios rytą į piligriminį žygį išsi-ruošė rinktinės savanoriai. Per 3 dienas jiems teko įveikti apie 70 kilometrų pėsčiomis iš Kryžių kalno į Šiluvą. Šiemet piligriminis žygis išsiskyrė dalyvių gausa – dalyvavo apie 1,5 tūkstančio piligrimų ne tik iš visos Lietuvos, bet ir iš Lenkijos, Latvijos bei Vokietijos.

Po žygio kalbinti savanoriai tikino dalyvausiantys ir kitamet, o paklausus, kas paliko didžiausią įspūdį, tvirtino, jog įspūdžiai nepakartojami ir jų per trejetą kelionės dienų buvo be galo daug. Žy-

gio dalyvius, skambant religinėms giesmėms, vedė Lietuvos kariuomenės ordinaras, Šiaulių vyskupas Eugenijus Bartulis. Pakelėse sutikti žmonės nuoširdžiai vaišino piligrimus rudeninėmis sodo gėrybėmis, linkėjo sėkmingai pasiekti kelionės tikslą, o vyskupas laimino juos.

Šiluvoje visą savaitę vykstančiuose atlaiduose tradiciškai viena diena skiriama Lietuvos kariuomenei. Šiemet kariai iš visų Lietuvos kariuomenės dalinių vyko į Šiluvą rugsėjo 9-ąją dieną. Suformavę vorą, kariai iškilmingai žygiavo Šiluvos gatvelėmis į erdvią aikštę priešais Baziliką dalyvauti mišiose, kuriose buvo meldžiamasi už Lietuvos karius, partizanus, savanorius, šaulius, prašoma Dievo globos Tėvynei. Giedojo Vilniaus karininkų ramovės vyrų choras „Aidas“ ir Jono Žemaičio karo akademijos choras „Kariūnas“.

Po mišių Dainavos rinktinės kariai aplankė vos už 8 kilometrų Tytuvėnų vienuolyno ansamblių, kuris laikomas vienu iš gražiausių barokinių ansamblių Lietuvoje.

Savanoriai su pasieniečiais mokėsi vykdyti valstybinės sienos apsaugą

Skaitomas įsakymas.

Autorės nuotrauka

Kpt. Jolanta ŠALTENIENĖ
Didžiosios Kovos rinktinės štabas

Rugsėjo 5–7 d. Didžiosios Kovos rinktinės kuopos kartu su Valstybės sienos apsaugos tarnybos (VSAT) Ignalinos rinktinės padaliniais bendrose pratybose

mokėsi vykdyti Lietuvos Respublikos valstybės sienos apsaugą.

Ignalinos rajone vyksiančių mokymų metu buvo tobulinami rinktinės padalinių vadų ir Valstybės sienos apsaugos tarnybos pareigūnų praktiniai įgūdžiai operatyviai reaguoti į ekstremalias situacijas

pasienyje. Buvo tobulinami sąveikos veiksmai tarp atskirų padalinių, taip pat kinologų ir tarnybinų šunų praktiniai įgūdžiai.

Kartu su Ignalinos rinktinės pasienio pareigūnais Lietuvos Respublikos sienos apsaugą vykdyti ir reaguoti į pažeidėjus

mokėsi KASP Didžiosios Kovos rinktinės Utenos, Zarasų ir Ignalinos rajonų kariai savanoriai.

Bendri tokio pobūdžio KASP Didžiosios Kovos rinktinės ir VSAT Ignalinos rinktinės mokymai vyksta jau antrus metus iš eilės.

Šiais metais Zarasų kariai savanoriai buvo priskirti Tverėčiaus užkardai, Utenos kariai savanoriai – Adutiškio, o Ignalinos – Švenčionių užkardai. Pirmą rinktinės karių savanorių pamaina kartu su užkardų pareigūnais anksti ryte pradėdavo vykdyti bendrą dvylikos valandų trukmės sienos apsaugą. Įsivažiavę į pasieniečių rutiną savanoriai nesitikėjo, kad vieną vakarą sienos apsaugos tarnybos užduotys netikėtai pasikeis ir teks vykdyti kitas, daug sunkesnes užduotis. Netikėtai gautas signalas, kad sieną pažeidė „kontrabandininkai“ iš svetimų šalių, apsunkino karių savanorių ir pareigūnų darbą. Jiems į pasienį teko kvieisti papildomus patrulių ir konvojavimo ekipažus. Labai operatyviai

gaudyti „kontrabandininkus“ savanoriams ir pasieniečiais padėjo Valstybės sienos apsaugos tarnybos sraigtasparnio pilotai su sraigtasparnyje įrengta modernia sekimo įranga.

Į Adutiškio užkardą buvo atvykęs Krašto apsaugos savanorių pajėgų vadas plk. Antanas Plieskis. Pajėgų vadas bendravo su kariais savanoriais, teiravosi apie užduotis, gautas mokymų metu.

Savanorių pajėgų vadas Adutiškio užkardoje taip pat susitiko ir su VSAT Ignalinos rinktinės vadu plk. Vladimiru Ščajevu, Didžiosios Kovos rinktinės vadu plk. ltn. Gedimynu Macijausku. Susitikimo metu vadai aptarė mokymus ir jų eigą, išleido į dvylikos valandų naktinę sienos apsaugos pamainą karių savanorių ir pasieniečių patrulių, palinkėjo jiems sėkmės vykdamas bendras užduotis.

Valstybės sienos apsaugos tarnybos Ignalinos rinktinės vadas plk. V. Ščajevas pagyrė pratybose dalyvaujančius Didžiosios Kovos rinktinės karius savanorius už jų sumanumą ir pažadėjo kitais metais dar įdomesnius ir sunkesnius bendrus mokymus.

CKB kuopos kariai dalyvavo brigados pratybose

Ats. ltn. Tomas RAINYS
gr. Valdas SKRIPSKAS
801 (CKB) kuopa

Rugpjūčio 18–22 d. Adolfo Ramanausko-Vanago kovinio rengimo centre Nemenčinėje vyko „Geležinio Vilko“ brigados štabų pratybos.

Pratybose buvo naudojama simuliacinė taktikos mokymo sistema, dalyvavo daugiau nei trys šimtai „Geležinio Vilko“ karių bei mobilioji vadavietė. Dalyvavo kariai ir iš kitų dalinių, tarp kurių ir trys Didžiosios Kovos rinktinės 801 (CKB) kuopos kariai - kpt. Vaidas Šepkus, ats. ltn. Tomas Rainys ir gr. Valdas Skripskas. Pratybų dalyviai vykdė užduotis reaguodami į simuliacinės taktikos mokymo sistemos modeliuojamas operacijų situacijas. Nuo 2006 metų rugpjūčio „Geležinis Vilkas“ priskirtas Danijos kariuomenės divizijai, tad pratybų da-

Kpt. Vaidas Šepkus, gr. Valdas Skripskas su kolega iš Danijos.

Ats. ltn. Tomo Rainio nuotrauka

lyviai vykdė užduotis tarsi būtų danų divizijos sudėtyje. Pratybose buvo tikrinama, kaip tarpusavyje sąveikauja brigados padaliniai, tobulinamas vadovavimas ir valdymas naudojant informacines sistemas, taip pat operacijų planavimo ir taktinės veiklos procedūros.

Šios pratybos – tai bendrojo brigados mokymų plano dalis. Jos organizuojamos kartu su Danijos paratėjų ir mokymo specialistų grupe, kuriems padėjo mūsų CKB kuopos kariai, daugelyje situacijų atlikę vietos lyderių bei tarptautinių organizacijų atstovų vaidmenis.

Kuopos savanoriai parengti gerai

J. srž. Andrius KANČIAUSKAS

Vyčio rinktinės 503 kuopos skyriaus vadas

Vyčio rinktinės 503 pėstininkų kuopa mokymuose „Rudens vėsa 2008“, pirmąjį rugsėjo savaitgalį, atliko padalinio kovinio pasirengimo patikrinimą. Lembartiškių karjero, Kelmės r., teritorijoje vykusiose taktinėse pratybose buvo įvertinti visų dalyvavusių karių įgūdžiai vykdyti įvairius puolimo veiksmus.

Pratybos po kelerių metų pertraukos vėl vyko rajono, kur įsikūrusi 503 pėstininkų kuopa, teritorijoje. Mokymų legenda buvo sukurta taip, kad kariai galėtų kuo realiau įsijausti į pratybų situaciją, kuo geriau panaudoti savosios teritorijos privalumus. Ankstyvą šeštadienio rytą kariai savanoriai iškart pradėjo vykdyti įvairias taktines užduotis: patruliuoti, organizuoti atakas, pasalas, veikti susitelkimo rajone. Kariai taip pat buvo vertinami kaip moka įsirengti stovyklavietę, laikytis maskuotės, kaip geba

panaudoti kitus individualius įgūdžius. Tiesa, daliai trumpesnį laiką tarnaujančių karių šiose, svarbiausiose metų pratybose, vis dar buvo ko išmokyti, bet juk sakoma: labiau – įsimena smulkmenos, kurias sužinai būtent per egzaminą.

Gera karių motyvacija, savitarpio supratimas, noras išbandyti save sudėtingose situacijose, noras tobulėti, profesionalumas – visa tai lėmė, kad pratybos įvyko sklandžiai, ir parodė, jog mūsų 503 pėstininkų kuopos savanoriai yra pasirengę vykdyti tikrai sudėtingas užduotis.

Į misiją Kosove išlydėtas savanorių būrys KFOR-19

Eil. Aušra VAITKEVIČIŪTĖ

Rugsėjo 19 d. tarptautinių taikos palaikymo pratybų „Baltijos dvasia 2008“ uždarymo metu į NATO taikos palaikymo pajėgų Kosove misiją išlydėtas devynioliktos pamainos lietuvių karių būrys KFOR-19, kuris tarnybą misijoje pradės spalį.

Pratybos „Baltijos dvasia“ buvo paskutinės KFOR-19 būrio vertinamosios pratybos prieš išvykstant į Kosovą. Jose kariai savanoriai tobulino įgūdžius ir mokėsi užduočių, kurias teks vykdyti misijoje: patruliuoti, konvojuoti, budėti kontrolės postuose ir pan.

„Tarptautinės misijos daugeliui būrio karių – ne naujiena. Tarp jų yra karių, jau tarnavusių Kosove ir Afganistane. Manau, kad esame tinkamai pasirengę“, – sakė KFOR būrio vadas vyr. ltn. Artūras Nagumanas.

KFOR-19 karių būrys suformuotas iš Dariaus ir Girėno rinktinės savanorių. Būrio karių amžiaus vidurkis – 26 metai. „Du trečdaliai karių yra iš Kauno, kiti – iš Jurbarko, Šakių, Prienų ir kitų apskrities miestų. Mes sėkmingai išlaikėme egzaminą prieš misiją, karių nuotaką puiki“, – sakė būrio vado pavaduotojas j. psk. Arūnas Rasiemas.

Britų instruktoriai Dragūnų batalione

Gr. Vilius DŽIAVEČKA

„Savanorio“ korespondentas

Rugpjūčio 30 – rugsėjo 14 d. Butiškio Dragūnų mokomajame batalione vyko instruktoriaus įgūdžių atnaujinimo kursas, kurį vedė penki Didžiosios Britanijos teritorinės kariuomenės karališkųjų arių šaulių instruktoriai.

Kurse dalyvavo daugiau kaip 30 KASP karių - savanoriai, PKT kariai, bataliono instruktoriai. Kvalifikuotų instruktorių poreikis KASP ypač išaugo šiais metais, kai nuspręsta pirmąjį bazinio kario savanorio kurso etapą vesti ne Mokomajame batalione, bet KASP rinktinėse. Padaliniuose reikalingi patyrę kariai, galin-

tys kvalifikuotai parengti kandidatus į karius savanorius, vesti įvairias pratybas. Pirmąją savaitę britų instruktoriai demonstravo Lietuvos kariams, kaip reikia vesti užsiėmimus, o antrąją savaitę, stebimi instruktorių, užsiėmimus jau vedė lietuviai.

Rugsėjo 4-7 dienomis Lietuvoje lankėsi Šiaurės Airijos karališkųjų šaulių bataliono vadas plk. ltn. Endrius Kulenas, kuris susitiko su KASP vadu plk. Antanu Plieskiu, o Kairių poligone stebėjo savo bataliono karių vedamas pratybas.

Krašto apsaugos savanorių pajėgos su karališkaisiais arių šauliais bendradarbiauja jau 11 metų. Per tą laiką surengti „Mūšio mieste“, „Miško šaulio“, „Patruliavimo“, „Taikos šaulio“, „Taiklaus šaulio“ ir kiti kursai.

Keliauti toli, kad labiau suprastum tikėjimą ir gyvenimą

Ats. ltn. kun. K. Šulčius, ats. ltn. I. Kuzmičiova, Kariuomenės ordinaras vysk. Eugenijus Bartulis ir Lietuvos karo akademijos kapelionas kpt. Remigijus Butkevičius Sidnėje.

Straipsnio autorė ir Australijos simbolis – kengūra.

Ats. ltn. Inga KUZMIČIOVA

Didžiosios Kovos rinktinės 801 (CKB) kuopa

Stebiu kompiuterinį žemėlapi, kuris rodo lėktuvo skrydį. Jaučiuosi lyg žiūrėdama filmą, kur kažkoks nepažįstamas žmogus skrenda virš Azijos. Vėliau išgirstu stiuardės balsą, kuri sveikinasi – „labas rytas“, o po pusvalandžio ji ištaria – „labas vakaras“. Labai keistas jausmas – lyg šokinėjimas laike. Tai pirmosios kelionės akimirkos į Australiją. Daugelis pažįstamų klausė, kodėl verta važiuoti taip toli, juk ten bus žiema ir ar verta išleisti paskutines santupas arba skolintis? Drąsiai atsakau – tikrai verta skristi apie 20 000 km bei pusę tiek po šalį ir atgal į tėvynę, kad bent šie tiek pažintum tai, kas yra pietinis žemynas.

2008 metų liepos mėnuo vykti į Australiją nebuvo atsitiktinai pasirinktas, nes šį mėnesį Sidnėje susirinko gausybė piligrimų iš įvairių pasaulių kraštų dalyvauti XXIII Pasaulio jaunimo dienoje, kurių tema „Kai ant jūsų nužengs Šventoji Dvasia, jūs gausite jos galybės ir tapsite mano liudytojais“. Kas trejus metus vis kitoje pasaulio šalyje organizuojamas renginys sulaukė 223 tūkstančių dalyvių. Tai dvasinis įvykis, skir-

tas viso pasaulio jaunuomenei susirinkti kartu ir švęsti bendrystę tikėjime Dievu.

Savo kelionę pradėdame Kerse. Čia žiema, bet daug šiltesnė nei lietuviška vasara. Plaukiame prie Didžiojo koralinio rifo, šiltame ir skaisčiame vandenyje džiaugiuosi įvairiaspalviu augalijos, žuvų bei koralų pasauliu. Išvykstame visai dienai į džiungles ir stebiuosi augalija, kuri pas mus vazonuose sunkiai auga, o čia didžiausia, gražiausia ir aukščiausia flora. Upėse puikiai leidžia laiką krokodilai, aš juos stebiu iš laivilio ir viliosiu, kad neteks pliumptelėti į vandenį.

Antrasis kelionės sustojimas – Ayers uola. Pamenu draugų juokus dėl mano kelionės – kam trenktis į žemyno gilumą dėl raudono akmenėlio?! O aš vis tik nusprendžiu paliesti raudoną dirvožemį ir aplankau Kata Tjutos nacionalinį parką, kurio pavadinimas, išvertus iš aborigenų kalbos, reiškia „daug galvų“. Dykumoje stūkso milžiniškas Uluru kalnas, kuris jau tūkstančius metų yra aborigenų šventa vieta. Stebi šį kalną ryte arba vakare ir išvysti spalvų gausą, klausais pasakojimų apie tenykščius gyventojus ir jauti

dalelę kaltės, kad šių žmonių gyvenimai buvo sudrumsti atvykėlių iš Senojo pasaulio.

Iš dykumų patraukiu į civilizaciją – Melburną, kur prasideda vyskupijos dienos, skirtos pasiruošti Pasaulio jaunimo dienoms. Manė pasitinka atšiaurus pietų vėjas. Net juokiuosi, kad nė vieną dieną nenusimu galvos apdangalo. Tačiau dvasinę šilumą pajuntu susitikus su savo tėvynainiais, apie 90 lietuvių, kurie irgi atvyko dalyvauti Pasaulio jaunimo dienoje bei Melburno lietuviams. Pastarieji mumis rūpinasi labai nuširdžiai. Neįtikėtina bendrauti su jaunimu, kuris jau trečios kartos (seneliai – emigrantai iš Lietuvos, o jų tėvai ir jie – gimę Australijoje) puikiai kalba lietuviškai, moka lietuvių liaudies dainų, šokių ir matai, jauti jų meilę Lietuvai. Tada supranti ir pajunti, kad pats turi dar stipriau mylėti savo protėvių žemę ir mokėti tą meilę parodyti ne tik per krepšinio varžybas. Melburno lietuvių dėka aplankome Filipo salą, kur sutinkame fantastiškus gyvūnus – kengūrą, koalą, vombatą, Tasmanijos velnią ir tikrai galiu sakyti daugybę kitų neregėtų, į kuriuos žiūri ir galvoji, kad Dievas Visagalys, nes sukūrė tokią unikalią fauną. Melburno arkivyskupija yra didžiausia Australijoje, vienijanti arti vieno milijono katalikų. Šv. Patriko katedra – vienas garsiausių pasaulyje gotikos stiliaus sedevrų, dvelkiantis ramybe skubančiame ir triukšmingame miesto gyvenime. Kultūrinis gyvenimas gausus vietinių ir tarptautinių pasirodymų bei perteklius šiuolaikinio ir istorinio meno rūšių vietų. 30 000 piligrimų, pasklidę po gatves džiaugiasi melburniečių svetingumu ir kartu energingai dainuoja, skanduoja patriotinius šūkius, džiūgauja ir juokiasi. Daugelis mojuoja arba užsimetę ant pečių savo šalių vėliavas ir gali jausti, kad panašių pažirų šiame pasaulyje

esi ne vienas. Išpūdingiausia akimirka – išskleista 35 metrų Lietuvos vėliava per šv. Mišias Melburno stadione. Lietuviai pastebėti tarp gausybės margaspalvių vėliavų. Netgi vykę protestai prieš Katalikų bažnyčią buvo niekam neįdomūs ir nereikšmingi.

Su liūdesiu vieną ankstų rytą paliekame Viktorijos provincijos miestą ir išvykstame į Sidnėjų. 2000-ųjų metų olimpiados miestas tokios tikinčiųjų gausos ir draugiškumo dar nebuvo matęs: degė tikėjimu ir šventė buvimą kartu 170 tautybių žmonės.

Ir štai pagaliau esu Pasaulio jaunimo dienoje, kurioms taip ilgai ruošiasi ir laukta. Kiekvienos dienos rytą vyksta katechezės, kurias veda vyskupas Eugenijus Bartulis, Lietuvos kariuomenės ordinaras. Tikrai verta išgirsti kunigų atsakymus į tam tikrus gyvenimo klausimus, su kuriais susiduriame, belieka apmąstyti ir įvertinti, kaip nenukrypti nuo tikrojo kelio.

Lietuviai skuba į pirmąjį jaunimo susitikimą su popiežiumi Barangaro krantinėje. Gauname pačias geriausias vietas – prie kelio, kur važiuos Benediktas XVI ir netoli scenos, kad galėtume šventę stebėti iš arti. Popiežius atplaukia laivu, tūkstančiai piligrimų skanduoja „Viva, Papa“, užlieja nuostabus džiaugsmas, kai pamatai popiežių ir išgirsti sveikinimo žodžius atvykusiems į Sidnėjų liudyti ir švęsti katalikų tikėjimo.

Nepamirštame aplankyti ir garsiausių seniausio Australijos miesto objektų: išpūdingų Operos rūmų, zoologijos sodo su išskirtine gyvūnija, vandens pasaulio gyventojais, kur iš arti žvelgiame į praplaukiantį ryklį arba banginį, nuostabiai gražių parkų ir Žydrųjų kalnų, esančių už miesto.

Plevėsuojant vėliavoms, keliaujame į Rendviko hipodromą, kur paskutinę Jaunimo dienų naktį dalyvaujame vigilijoje ir

nakvojame po atviru dangumi su kitais 400 000 tikinčiųjų. Atėjus vakarui, mintimis džiūgauju, kad ant galvos nelyja, nešalta, visi turime kur ištiesti kojas, virš galvos šviečia Pietų kryžiaus žvaigždynas, belieka šiek tiek numigti ir dalyvauti šv. Mišiose, kurias aukoja pontifikas Benediktas XVI. Atsisveikindamas su šimtatūkstantine piligrimų minia, Šventasis Tėvas pakviečia visus į kitas Pasaulio jaunimo dienas 2011 metais Ispanijos sostinėje Madride.

Nepamirštame susitikti su Sidnėje lietuviais ir eidami spēliojame kokiais patiekalais būsime vaišinami. Svajojame apie cepelinus, šaltibarščius, nes šiek tiek pavargome nuo to paties maisto – tuno su pupelėmis. Tenka tikrai džiūgauti – mūsų laukia lietuviškas patiekalas – bulvių plokštainis! Bet ne maistas svarbiausia, o buvimas su Australijos lietuviais. Norisi su kiekvienu pabendrauti, sužinoti, kaip atkeliavo į šią labai tolimą šalį ir kokiomis dabar svajonėmis jie gyvena. Tam tikromis akimirkomis liūdna, kai girdi, kad žmonės bėgo nuo karo, kokią nusiaubtą Lietuvą paliko, kaip laukė laisvės, kaip teko su ilgai nematytais artimaisiais susitikti. Juk jei ne baisi mūsų Tėvynės okupacija, viskas galėjo būti kitaip.

Jaučiuosi taip, lyg visa kelionė po Australiją būtų ilgai trunkantis malonus sapnas. Nuotraukos ir nauji draugai įrodo, kad buvau taip toli, kur svajonė virto realybe. Kelionės metu išgirdau iki šiol įstrigusius žodžius: „Australija – nuostabiai graži šalis, tačiau nepamirškite aplink save esančių žmonių. Įsidėmėkite jų veidus, jie praturtins jus“. Tad Pasaulio jaunimo dienų metu sutikti bendramžiai ir bendraminčiai iš įvairių šalių mano gyvenimui suteikė dar didesnę prasmę. Šių Jaunimo dienų Šventoji Dvasia padovanojo ramybę ir suteikė daugybę atsakymų į klausimus bei išminties.

Piligriminis žygis. Vėjyje plazda Lietuvos ir Šlovėnimo vėliavos.

„Baltijos dvasios“ akimirkos

Ltn. Vidmantas
KUPREVIČIUS

„Baltijos dvasios 2008“ spaudos
centras

Rikiuotės aikštėje Danijos orkestras groja gan elegišką maršą, kurio klausosi princas Joachimas, apsuptas nedidelio būrelio karininkų. Miestelyje beveik nepastebimas judėjimas: paskutiniai aktyviosios fazės veiksmai poligone ir kitur. Uždanga leisis tuojau pat. Pratybos baigiasi. O, regis, ką tik buvo atvykta. Užklumpu save: o kokia šių pratybų neoficiali dvasia? Pirmiausi topteli, kad tai nuširdžios šypsenos vienu kitiems: lietuvių - latviams, danų - lietuviams. Keliomis kalbomis tariamas labas rytas... Įvairiose pratybų vietose - pokalbiai. Prie pusryčių stalo prisėdęs jaunas danų seržantas stebisi, kokie šilti ir paprasti yra „priešo“ pajėgų eiliniai ir grandiniai...

Jaukia ir šiltai šypsosi žavios karininkės iš Latgalės, o Rėzeknės karininkai į latvišką labrīt atsako lietuviškai, pokalbiai apie Kierkegorą, Dostojevskį ir Hemingvėjų bei Biržų krašto smegduobes, estų kapitono savo rantom sodintą sodą, puikiai veikianti interneto kavinė- jungtis su jau spėtais pasiilgti namais... Skrieja spiečiai vaizdų: ryto brėkšmoj blyksi iš keltro riedantys danų sunkvežimiai, trinksi paklotas geležinis skydas; žemėn plevenant auksiniams beržų lapams jaukia rūksta palapinių miestelio kaminukai; šaudykloj pakyla dulkių debesėliai, kur smogia „osamos talismano“ kulkos („Baltic Spirit News“ naujadaras); įraudęs, praktiku žliaukiantis Zemessardzės būrio vado veidas prie staugiančių ir griaudejančių padangių samurajų - KOP lakūnų, kurie išskraidina sužeistąjį. Kai padangių metalinis laumžirgis nutolsta, ima spengti tylą, vėl išgirsti, kaip siūruoja rudinės viksvos...

Didis dalykas, dovana būti kariu ir žvelgti viens kitam į akis,

Vrš. Aivaras Ciparis nusiteikęs itin karingai.

Sauliaus Paukščio nuotrauka

aiškintis, kas mus jungia, ir kokie skirtumai pabrėžia mūsų visų, Baltijos sesių, unikalumą. Esame vieningi, žinome atsakymus į kodėl buvome, esame ir būsime.

Taika prasideda žmogaus širdyje. Tokia keliautojo Sigito Kučo tiesa yra raktas, mąstant, kaip pasaulis gali būti saugesnis, šiltesnis, jaukesnis.

Ką? Jau reikia skirstytis? Kiek graudu skirtis su bičiuliais, tačiau... tačiau yra toks žodis savanoriui - reikia. Išvykstame, bet jauki ir šilta, veržli ir triukšminga, tyli ir sukaupta, - visokeriopa taiki pratybų dvasia lydės mus sušildančiu prisiminimu, auksiniu prisiminimo vaisiumi, anot Rabindrano Tagorės.

Sužeistojo evakavimas.

J. psk. Linos Ambroževičiūtės nuotrauka

Brolis latvis.

Gintauto Tiškos nuotrauka

O čia - estai.

Vrš Eugenijaus Žygaičio nuotrauka

Mano žemė tik čia

Ats. kpt. **Vytautas VOVERIS**

„Savanas“ redaktorius

Rašinio pavadinimą ne aš sugalvojau, tai poeto Henriko Čigriejaus vieno eilėraščio frazė. Tame eilėraštyje yra dar ir toks posmas:

*Mano žemė, kur medžiai kaip
močios per karą,*

*Kur daugel sūnų, jau pavirtusių
uosiais...*

*Mano žemė tokia – jei sutarsi
per parą*

*Apvažiuoti ją visą – tai ir
apvažiuos.*

Eilėraštis parašytas rusų okupacijos metais, Brežnevo laikais, vykstant atvirai stalinizmo restauracijai, stiprėjant rusifikacijai, kai sovietiniai komunistai prisiminė ir bandė įgyvendinti savo brolių ir idėjinių bendražygių hitlerinės Vokietijos nacionalsocialistų šūki: „Viena valstybė, viena tauta, vienas fiureris!“ O čia poetas rašo ne apie „plačiąją tėvynę“, dėl kurios mums nei šilta, nei šalta ir visiškai nesvarbu kas ten dedasi, kokioje nors Maskvoje, Tbilisyje ar Taškente, bet apie mūsų žemę, kuri yra tik čia, ir tikrai ją galima apvažiuoti per parą.

Dabar galima, anksčiau mūsų etniniai plotai buvo daug didesni: kur Priegliaus, Deimenos pakrantės, o kur Radaškonys, anapus Nalibokų girios, kur Augustavas, o kur Druja prie Dauguvos, šiauriau Brėslaujos. Gyveno lietuviai ten dar visai neseniai, prieš gerą šimtmetį. Lithuania propria (Tikroji Lietuva), kuri per amžius traukėsi ir traukėsi it Šagrenės oda, nes mūsų kunigaikščiams, kurių mes vis dar nesiliaujam garbinti, lietuvių etninės žemės nerūpėjo, jie tik stengėsi kuo daugiau svetimų kraštų užgrobti, alindami lietuvių tautos jėgas. Lenkų feodalai sukūrė lenkų kultūrą, rusai – rusų, o mūsų apie lietuvišką kultūrą net negalvojo, patys sulenkėjo, tapo Žečpospolitos šlėktomis ir pardavinėjo „honor i ojczyzną“ visiems, kas tik norėdavo pirkti.

Ką turėjo galvoje poetas, rašydamas apie sūnus, virtusius uosiais man, gimusiam ir užaugusiam Dzūkijoje, partizanų krašte, kur vaikystėje aš dar girdėjau kaimuose atvirai dainuojant „Palinko liepa šalia kelio“ arba „Kai duosim komunistams, net žemė sudrebės!..“, buvo visiškai aišku. Tie uosiai – tai mūsų partizanai! Bet kodėl cenzūra to nesuprato? Gal todėl, kad dauguma cenzorių buvo rusai arba žydai, lietuvių kalbą jie mokėjo, tačiau tik mechaniškai, o kalbos dvasia, subtilybės, niuansai, net intonacija svetimtaučiai paprastai yra nesuvokiami dalykai.

Nusipirkau Čigriejaus eilėraščių knygėlę Marijampolės knygyne, būdamas Sovietinės armijos seržantu, turbūt vieninteliu seržantu ne komjaunuoliu visame pulke. Nešiojau ją planšetėje ilgai, kol prašapo ar koks rusas pavogė, nes vagystės toje jų armijoje buvo įprastas ir kasdieninis dalykas. Vogė viską ir visi, tiek kareiviai, tiek karininkai.

Iki armijos su „vyresniaisiais

broliais“ beveik neteko susidurti. Žinojau, kad jie – svetimi, atėję, bet ar jie geri žmonės, ar blogi – nesukau galvos. Žavėjausi ir dabar žaviuosi tik rusų literatūra (jokia kita tauta tokios neturi), o politika nerūpėjo. Sovietinėje armijoje, tame konclageryje, parūpo. Čia įgijau karybos žinių, užsigrūdinau fiziškai, bet svarbiausia, išmokau neapkęsti priešų. Ne Amerikos imperialistų ar NATO, ne, priešas buvo čia pat, tose pačiose kareivinėse. Nėgražūs, slaviški kareivių veidai, į idiotus panašūs (ne tik išvaizda, bet ir protu) karininkai. Jų armija todėl ir supuvo, kad į sovietines karo mokyklas stoda tik tokie, kurie daugiau niekur negalėdavo įstoti, niekam netiko.

Tvirtinu, jog Sovietinė armija buvo fašistinė armija, o daugelis rusų karininkų – fašistai, nes argi jie nežudė nekaltų civilių žmonių, moterų, vaikų ir senelių Rytprūsioje, Lietuvoje, Afganistane, Čėčėnijoje, visur, kur tik įžengdavo rusų koja? Todėl jie ne kariai, o tik uniformuoti kriminaliniai nusikaltėliai.

Sovietinėje armijoje žmonės buvo skirstomi ne pagal gabumus, sąžiningumą ar darbštumą, bet pagal tautybes. Rusai – aukščiausia rasė, o visi kiti turėjo savo vietą, iki pačios žemiausios pakopos – Sibiro tautelių, visokių jakutų ir buriatų, kurie net ir žmonėmis nelaikyti. Ar skrido į kosmosą kitų „broliškių tautų“ lakūnai, išskyrus rusus? Ne, jų ten neleisdavo. O gal kas girdėjo, kad koks nors generolas nerusas būtų užėmęs bent kokias atsakingesnes pareigas armijoje, pavyzdžiui, dirbęs generaliniame štabe, vadovavęs karo apygardai ar bent armijai? Tokių nebuvo.

Batalione mūsų lietuvių, tarnavo apie dešimt ir visur bei visada, net ir rusų tarpe, mes vienas su kitu kalbėdavome tik lietuviškai, nes mums buvo nesuprantama, kodėl lietuvis su lietuviu Lietuvoje turi kalbėtis svetima kalba? Aš ir dabar taip manau. Visi svetimtaučiai Lietuvos gyventojai taip pat privalo kalbėti lietuviškai, nes to reikalauja ne tik Konstitucija, bet ir elementarus mandagumas bei dėkingumas kraštui, kuris tau duonos duoda.

Barbarai karininkai siusdavo ir kurstydamo kareivius rusus: „Pamokykit jus tuos labusus, kad jie savo šuniška kalba nekaltėtų!“ O kaip pamokyti, jeigu beveik visi lietuviai – seržantai, rankos prieš mus nepakelsi, be to tarp lietuvių nebuvo „diedovščinos“, ar tu pirmą mėnesį tarnauji, ar senis – neturi reikšmės, visi saviškiai, lietuviai. Tai rusai tarpusavyje daužydavo vieni kitiems snukius, bet lietuvių užkabinti nedrįsdavo, užtat plūsdavo, keikdavo kasdien, tyčiodavosi iš lietuvių kalbos, iš Lietuvos, nes žmonės gyvena čia gražiau, turtingiau, tvarkingiau negu Rusijoje. Kai dabar Vilniuje kartais sutinku Alfonsą Kairį, irgi tarnavusį tame pačiame batalione seržantu, būtinai vienas kito paklausiam: „O ar prisimeni, kaip rusai mus plūsdavo, labusais vadindavo?“ Gal Rusijoje

tokių dalykų nebuvo, nežinau, bet aš tarnavau Lietuvoje ir teko ilgą ar trumpesnę laiką pabuvoti įvairiuose daliniuose: Prienuose, Marijampolėje, Alytuje, Kalvarijoje, Kaune, Rukloje, Vilniuje. Ir neteko man sutikti rusų karininko, rodančio bent šokią tokią pagarbą kraštui, kuriame tarnauja. Ne, tik paniekia mūsų kalbai, mūsų papročiams, mūsų žemei, kurią jie laikė teisėtai okupuota, o patys, beje, gyveno mūsų namuose ir valgė mūsų duoną.

Šiandien mūsų kariuomenėje sutikus rusų karininką, tarnavusį okupacinėje armijoje Lietuvoje, taip ir norisi paklausti: „Kaip ta labusų šuniška kalba?“ Mūsų kariuomenėje, manyčiau, turėtų tarnauti tiek rusų tautybės karininkų, kiek jų buvo atėję į krašto apsaugą iki 1991 m. pučo, nes tik tiek vietų jie teuzsitarnavo. Taip būtų teisingiau ir, beje, saugiau. Suskaičiuoti nesunku, vienos rankos pirštų užtektų. O dar neatsikračiusių lenkų ponų įdiegtos baudžiauninko dvasios ir dėl juoko ar kokios naudėlės save tebelaikančių „lenkais“, krašto apsaugoje anuo metu apskritai nesimatė nė vieno, užtat nestigo jų nei „Jedinstvos“, OMONo gaujose, nei skystose, bet triukšmingose platformininkų bei autonomininkų sueigose. Šalčininkų rajono policija, puldinėjusi krašto apsaugą, naikinusi pasieniečių postus, grobusi ir kankinusi žmones, taip pat buvo suformuota tik iš rusiškų ir lenkiškų „kadru“.

Panašiai, beje, elgdavosi ir lietuvių tautybės karininkai, bet šitie iš baimės: apsimetinėdavo nemoką lietuviškai, niekada lietuvių kareivio neužkalbins lietuviškai, nepadės jam patekti į lengvesnę, geresnę tarnybos vietą, nors tautinis solidarumas, regis, to ir reikalautų. Dauguma vesdavo (net ir Lietuvoje tarnaudami) tik rusus žmonas, nes jeigu šeima rusiška, tau didelis plusas, lengviau kilti karjeros laiptais. Nežinau, gal buvo ir padoresnių, bet sutikti neteko.

Atveža mus į Vilnių, į paradą ir apgyvendina Šiaurės miestelyje. Čia tarnavo nemažai lietuvių, greitai susipažinome. Stoviu su vienu lietuviu kareiviu antro aukšto laiptinėje, kalbamės, o jis ir sako:

– Ateina mūsų pulko zampolitas papulkininkis Dubonis.

Atsistojom kaip pridera pagal statutą ir aš pasveikinau lietuviškai:

– Labas rytas, drauge papulkininki!

„Draugas“ apsimetė kurčias it kelmas, kaip ėjo, taip ir nuėjo, net galvos nepasuko. Kareivis nusijuokė:

– Jis nieko nesakė todėl, kad tu čia svetimas (dėvėjau desantininko uniformą, kuri labai skyrėsi nuo kitų kariuomenės rūšių uniformų), bet jeigu aš būčiau lietuviškai pasveikinęs, tai geruotu man tai būtų nesibaigę.

Šiandien, teko girdėti, kažkoks pulkininkas Dubonis, nė vienos dienos netarnavęs Lietuvos kariuomenėje, priklauso Lietuvos atsargos karininkų sąjungai.

Nukelta į 8 psl.

Pratybose žuvo karys savanoris Dovydas Teresius

Rugpjūčio 30 d., apie 19.30 val. pratybų metu Gaižiūnų poligono (Jonavos r.) tvenkinyje nuskendo Krašto apsaugos savanorių pajėgų Dariaus ir Girėno apygardos 2-osios rinktinės karys savanoris eilinis Dovydas Teresius.

Nelaimė įvyko, kai rinktinės štabo aptarnavimo kuopos žvalgų būrio kariai, kuriame tarnavo žuvęs savanoris, kėlėsi

per maždaug 70 metrų pločio vandens kliūtį.

Ikteisminį įvykio tyrimą pradėjo Karo policija, jį kontroliuoja Kauno miesto apylinkės prokuratūra.

Savanorių pajėgose devyniolikmetis iš Garliavos (Kauno raj.) kilęs D. Teresius tarnavo nuo praėjusių metų spalio mėnesio. Įgijęs pagrindinį išsilavinimą Dovydas mokėsi baldžiaus specialybės Kauno taikomosios dailės mokykloje. Civiliniame gyvenime buvo daug žadantis menininkas, medžio drožėjas, dalyvavo parodose. Meilę medžiui Dovydas dar vaikystėje paveldėjo iš savo tėvelio medžio skulptoriaus Adolfo Teresiaus.

Nuo 2005 m. D. Teresius buvo Lietuvos šaulių sąjungos narys, skyriaus vadas. Į KASP iš LŠS atėjo kartu su trim draugais. Dovydas dar iki tarnybos Savanorių pajėgose domėjosi karyba, mėgo sportuoti, aktyvų laisvalaikį. Vadų buvo charakterizuotas kaip motyvuotas, geras ir perspektyvus karys. Tarnaudamas Dariaus ir Girėno apygardos 2-osios rinktinės ŠAK žvalgų būryje Dovydas planavo pereiti atranką ir patekti į KASP specialiųjų operacijų kuopą. Deja, šioms gabaus jaunuolio ir kario savanorio svajonėms nebuvo lemta išsipildyti...

Krašto apsaugos savanorių pajėgų vadovybė netekties ir liūdesio valandą, dėl mylimo sūnaus ir draugo mirties, reiškia gilią užuojautą velionio tėveliams, artimiesiems ir tarnybos draugams.

Žuvus savanoriui Dovydui Teresiui, mūsų širdis sukaustė didelis skausmas ir nėra tokių žodžių, kurie sumažintų išsiskyrimo liūdesį – būdami bejėgiai prieš Dievo valią, dalijamės kančia ir praradimo skausmu.

Anksti nutrūko gyvenimo gija, neužbaigė darbų, tačiau tarnybos draugų širdyse ir Tavo kūriniuose liko dalelė Tavo, Tavo jaunatviška dvasia ir sielos polėkis...

Žuvus mūsų rinktinės kariui savanoriui eiliniui Dovydui Teresiui

nuoširdžiai užjaučiame tėvelius, seserį, brolių ir artimuosius.

Dariaus ir Girėno apygardos 2-oji rinktinė

Dėl tėvelio mirties reiškiamė nuoširdžią užuojautą vrš. Sauliui Čeidai.

Dariaus ir Girėno apygardos 2-osios rinktinės PKT kariai.

Nuosirdžiai užjaučiame mjr. Romualdą Moldarį dėl marmytės mirties. Telydi Jus ir Jūsų artimuosius paguoda ir dvasios stiprybė šių sunkių netekties valandą

LDK Butigeidžio dragūnų mokomasis batalionas

Skaudžią netekties ir liūdesio valandą reiškiamė nuoširdžią užuojautą j. srž. Vaclovui Griciui dėl brolio mirties

LDK Butigeidžio dragūnų mokomasis batalionas

Išėjus artimam žmogui lieka tuštuma... Tegul ją bent akimirkai užpildo ir širdies gelą sušvelnina nuosirdi užuojauta LDK Butigeidžio dragūnų mokomojo bataliono vadui mjr. Zigmantui Jankauskui dėl tėvelio mirties

LDK Butigeidžio dragūnų mokomasis batalionas

Pasaulio čempionate iškovojome sidabrą

Vyr. srž. Kazimieras Antanavičius.

Ats. ltn. Viktoras Kurbedis.

lį sudarė kariai: didžiausią partitį turintis plk. ltn. E.Meleckis, vyr. srž. K.Antanavičius ats. ltn. V.Kurbedis. Be karių, komandos sudėtyje taip pat skrido lakūnai A.Bezaras ir Ž.Lidžius. Su Lietuvos komanda į varžybas vyko ir teisėjų gretas papildė garsi akrobatinių skrydžių meistrė, daugkartinė Lietuvos čempionė ir tarptautinio lygio teisėja V.Gedminaitė.

Akrobatinio skraidymo meistrai prieš čempionatą ypač daug dirbo Kyviškių aerodrome, pakilus vieno lakūno lėktuvui ir jam atliekant akrobatines figūras, kiti komandos nariai, stebėdami skrydį, radijo ryšiu komentuodavo, pasakydavo, kur padaryta klaida, kurią figūrą dar reikėtų pakartoti ar patobulinti. Nutūpus, pasirodymas dar kartą būdavo aptariamas.

Taip tobulinant komandos meistriškumą ypač daug prisidėjo kitus lakūnus treniravę labiausiai patyrę plk. ltn. E.Meleckis ir kpt. A.Motiejūnaitė.

Kad pasiruošimas varžyboms būtų efektyvesnis, buvo surengtos net akrobatinio skraidymo varžybos, kuriose dalyvavo tik komandos nariai. Tai leido lakūnams pajusti tikrą varžybų jaudulį, labiau mobilizuoti jėgas, taip pat ištaisyti treniruotėse darytas klaidas.

Akivaizdu, kad šios lakūnų pastangos ir nulėmė, jog puikiai akrobatinio skraidymo čempionatui pasirengusi komanda grįžo ne tuščiomis, o su sidabro medaliais ant krūtinės!

Gražios Lietuvos aviacijos tradicijos, kurias pradėjo dar Antanas Gustaitis, Steponas Darius, Jonas Liorentas, Antanas Mačiūka, tęsiasi.

Atkelta iš 1 psl

Todėl eiliniam žmogui, norinčiam skraidyti, tai yra sunkiai pasiekiamas svajonė. Reikia daug pastangų, valios, laiko ir pajėgumų, kad šioje srityje pasiektum gerų rezultatų. Apskritai aviacijos sportas Lietuvoje dabar nepelnytai primirštas, o juk sovietmečiu Lietuva garsėjo kaip viena geriausių akrobatinės aviacijos kalvių.

Rusų gamybos lėktuvu Jak-52 tuomet skraidyti mokėsi visi Lietuvos akrobatinio skraidymo asai

Plk. ltn. Eltonas Meleckis.

Kpt. Roberto Švabausko nuotraukos

Gr. Viliaus Džiavečkos nuotrauka

– Jurgis Kairys, Vytautas Lapėnas, Leonas Jonys, Violeta Gedminaitė, ats. kpt. Ana Motiejūnaitė ir kiti...

Įrodydama, kad Lietuvos kariuomenė neabejinga senoms tradicijoms, aviacijos sportui ir Lietuvos vardo garsinimui, pagalbos ranką aviatoriams ištiesė Savanorių pajėgų Aviacijos rinktinė - ruošdamiesi akrobatinio skraidymo čempionatui lakūnai treniravosi Kyviškių aerodrome.

Kariškiai treniruočių metu naudojami ne tik Aviacijos rinktinės aerodromu, bet ir rinktinės turimais lėktuvais Jak-52. Penkių lakūnų komandos branduo-

A. Sakalausko taurė vėl grįžo į Vilnių

Rugpjūčio 8–9 d. Alytuje įvyko tradicinis futbolo turnyras, skirtas žuvusio savanorio Artūro Sakalausko atminimui. Puikiai šiame turnyre pasirodė Didžiosios Kovos rinktinės komanda, trečią kartą iš eilės iškovojusi taurę. Po lengvos pergalės pusfinalyje 4:1 prieš Dainavos rinktinę, finale, tik po labai atkaklios kovos ir pratęsimo, rezultatu 3:2 buvo palaužta Vyčio rinktinė. Apie turnyrą ir komandos pasirodymą kalbuosi su komandos kapitonu ir rezultatyviausiu turnyro žaidėju ats. ltn. Sergejumi Gaidučiu.

Ats. gr. Laimis BRATIKAS

801 (CKB) kuopa

– A. Sakalausko taurė laimėta jau trečią kartą iš eilės. Koks finalas įsimintiniausias?

– Sunku išskirti kažkurį vieną finalą, visi jie buvo savaip sunkūs, tik pernai taurę laimėjome lengvai, priešininkus įveikė net 8:1. Prieš dvejus metus prirėkė 11 m baudinių serijos, šiais metais – pratęsimo.

– Nesunku pastebėti blogą jūsų komandos tradiciją – visuose trijuose finaluose pirmi praleidžiate įvartį, po to tenka priešininką vyti...

– Tradicija iš tikrųjų nekokia, reikia ją keisti, tačiau viskas gerai, kas gerai baigiasi – prieš dvejus metus praleidome net 4 įvarčius į savo vartus ir atsilikinėjome 0:4, bet antrojo kelinio pabaigoje sugė-

bėjome išlyginti rezultatą, o po 11 m baudinių serijos išplėšėme pergalę. Taigi, nieko blogo ši bloga tradicija komandai kol kas neatnešė.

– Po lengvų pusfinalio rungtynių teko gerokai paplušėti, norint įveikti Vyčio rinktinę. Kas lėmė, kad finalas buvo toks atkaklus?

– Šiame turnyre žaidžia panašaus stiprumo komandos, atkakli kova dažniausiai verda nuo pirmosios iki paskutinės minutės. Nors pusfinalyje alytiškius įveikėme net 4:1, bet ir jėgų komanda atidavė daug, atsipalaiduoti negalėjo iki paskutinės minutės, nes Alytaus komandos žaidėjai labai gerai supranta vienas kitą, yra puikiai susižaidę. Finale teko gerokai pasistengti. Rezultatą pavyko išlyginti tik 87 min., pergalingą įvartį įmušė likus iki pratęsimo pabaigos vos 2 min. Finale padėjo nugalėti ryžtas ir nepalaužiamas koman-

dos charakteris. Būtinybę kovoti iki paskutinės minutės įskiepijo komandos treneris – vrš. Vytautas Andriūškevičius.

– Ką galėtum išskirti komandoje?

– Sunku išskirti kažkurį vieną žaidėją, visi kovojo nesigailėdami jėgų, tačiau pergalės neišsivaizduo-

ju be Ruslano Kliukoičio, Andžėjus Likšos, Deimanto Sukacko, Lino Virkečio pastangų. Tačiau dar kartą kartoju, kad prirėkė visų komandos narių pastangų.

– Turnyre įmušė 3 įvarčius, tarp jų ir pergalę nulėmusį finaliniame susitikime, tapai rezultatyviausiu komandos žaidėju...

Pirmas iš dešinės – rezultatyviausias komandos žaidėjas ats. ltn. Sergejus Gaidučis.

Lietuviškos dvasios nepraradusiuose Mielagėnuose

Ats. vrš. Rimantas Čeburnis prie paminklo Mielagėnuose.

Alfredo Girdziušo nuotrauka

Ats. gr. dr. Vytautas RAČKAUSKAS

Vilniaus universitetas, Lietuvos kariuomenės savanorių draugija, Lietuvos kariuomenės kūrėjų savanorių sąjunga

Mielagėnai – tai nedidukas miestelis, seniūnijos centras Ignalinos rajone. Ir pati Mielagėnų seniūnija nedidelė, vos 1121 gyventojas. Bet Mielagėnų kraštas turtingas... deja, okupacijomis ir netektimis. Rugsėjo 9 d., švenčiant Mielagėnų 240 metines, atidengtas paminklas 1939-1953 m. aukoms atminti (skulptorius Vytautas Tal-lat-Kelpša). Stovint garbės sargyboje su lietuviška trispalve, liūdno mintys lindo į galvą. Ir kas tik neengė šio krašto žmonių! Lenkai, rusai, vokiečiai, vėl lenkai, vėl vokiečiai, vėl rusai. Kiek žuvo partizaninėse kovose, kiek išvežta į Sibirą, kiek vokiečių-rusų karo metu nužudė miškuose besislapstę sovietiniai banditai.

Du kaimus – Jaciūnus ir Radučius – ištiko Pirčiupių likimas – rusai juos sudegino. Antrą kar-

tą okupavusi Lietuvą rusų armija šaudė, ką tik norėjo, net vaikus. Pavyzdžiui, Gilūtų kaime rusai nušovė iš mokyklos namo einantį 10 metų berniuką Robertą Urboną ir apsidžiaugę, kad tokie taiklūs, nušovė dar ir artimiausios sodybos šeiminkę Juzę Strigienę.

Lietuviams nieko kito nebėliko, tik imti ginklą į rankas ir eiti į miškus. Bet mūsų partizanai elgėsi labai humaniškai. Antai 1945 m. vasario mėn. prie Jaciūnų partizanai paėmė į nelaisvę 10 stribų. 4 rusus iškart sušaudė, o 6 lietuvius paleido namo, gal pasitaisys ir daugiau nekels rankos prieš saviškius.

Jeigu ne okupacijos, šiandien ne tik Mielagėnai, bet ir visa Lietuva būtų visiškai kitokia, klestinti šalis.

Mielagėnų miestelio jubilėjuje ir paminklo atidengime dalyvavo vyskupas Juozas Tunaitis, surengta iš šių kraštų kilusio fotografo Alfredo Girdziušo darbų paroda „Atmintis“.

Savanoriai – piligrimai

Gr. Vilius DŽIAVEČKA

„Savanorio“ korespondentas

Rugsėjo 5-14 dienomis Didžiosios Kovos rinktinės kariai ir Vilniaus igulos karo kapelionas kpt. Povilas Paukštė dalyvavo Lenkijoje vykusiame kariniame-piligriminiame žygyje į Čenstachovos miestą, kurio bazilikoje yra stebuklingas Šv. Marijos, vadinamosios Juodosios Madonos, paveikslas. Per devynias dienas žygeiviai įveikė 360 kilometrų. Tradicinis piligriminis žygis Lenkijoje rengiamas kasmet ir jame, jau trečietais metais iš eilės, dalyvauja Lietuvos kariai.

Žygeivius rugsėjo 14 dieną aplankė Sausumos pajėgų vadas brg. gen. Vytautas Žukas. Jis kartu su Lietuvos gynybos ataše Lenkijoje plk. Romu Žibu Silezijos karo apygardoje susitiko ir bendravo su piligriminiame žygyje dalyvavusiais Didžiosios Kovos rinktinės ir Gedimino štabo bataliono kariais. Brg. gen. V. Žukas, po Mišių ant Susitaikymo kalvos, su kitų NATO šalių kariuome-

Sausumos pajėgų vadas brg. gen. Vytautas Žukas ir gynybos ataše Lenkijoje plk. Romas Žibas su Lietuvos piligrimais.

Kpt. Dariaus Juozainio nuotrauka

nių sausumos pajėgų vadais JAV, Vokietijos, Lenkijos, Slovakijos ir Lietuvos karių piligrimų voros priekyje nužygiavo į Čenstachovos miestą.

Rugsėjo 15 dieną Varšuvoje Sausumos pajėgų vadas brg. gen. V. Žukas dalyvavo iškilmingame Lenkijos kariuomenės dienos minėjime, stebėjo iškilmingą kariuomenės paradą, kuriame žygiavo visų lenkų kariuomenės pajėgų atstovai, buvo demonstruojama kovos technika.

Lenkijos kariuomenės paradedalyvavo ir mūsų kariuomenės garbės sargybos kuopos pėstininkų būrys.

Šiomet sukanka 88 metai nuo mūsų už Varšuvą ir 16 metų, kai lenkai atkūrė senąsias savo kariuomenės tradicijas bei pradėjo esminę ginkluotųjų pajėgų reorganizaciją.

Po parodo brg. gen. V. Žukas dalyvavo Lenkijos respublikos prezidento Lecho Kačinskio šventiniame priėmime.

Mano žemė tik čia

Atkelta iš 6 psl.

Visa tai prisiminiau šiomet, kai vykdamas Pevalkon atostogauti, į krepšį įsimečiau keletą knygų, tarp kurių buvo ir Henriko Čigriejaus apsakymų rinkinys „Varna braukia ašarą“. Savo nuostabai staiga suvokiau, kad aš prisimenu (po tiek metų!) Čigriejaus eilėrašį „Mano žemė tik čia...“, dar beveik moku atmintinai. O visa kita, vaizdai, asociacijos kilo savaime.

Atostogos Neringoje – tai žvejyba. Keldavausi anksti, trečią, ketvirtą valandą ir eidavau prie marių, nes, pirma, mėgstu žvejoti vienas, antra, brėkstant kimba patys gerieji ešeriai, trečia, Kuršmarių ešeriai man įdomesni už Seimo karusus.

Ir sako netikėk, kad nieko nėra anapus realybės, nėra mums nesuprantamų nuojautų. Vieną rytą iš galvos niekaip nesitraukė neseniai perskaitytos Antano Ramono knygos frazė: „Staiga aiškiai supratau, kad mirsiu tik šioje žemėje. Tik šioje“. Parašė Ramonas taip, o po dviejų metų tragiškai žuvo, ir Lietuva neteko labai talentingo ir labai lietuviško rašytojo, kuris galėjo atsistoti šalia žymiausių XXI amžiaus lietuvių rašytojų Juozo Apučio ir Romualdo Granausko. Kito tokio talento teks laukti mažiausiai penkiasdešimt metų, jeigu po penkiasdešimties metų dar bus kam nors reikalinga lietuvių raštija ir lietuviškas žodis.

Antai ES biurokratai suskaičiavo, kad po kelių dešimtmečių Lietuvoje gyvens tik puse milijono žmonių, tačiau tie mūsų mokytojai

ir geradariai nepasakė, o kiek gi iš tų dviejų milijonų su kaupeliu dar bus lietuvių? Gal 40 procentų, o gal net pusė? Visų kitų laukia vienas likimas: emigracija, nutautėjimas, asimiliacija. Tokia yra ES politika ir jokie dvigubos ar trigubos pilietybės įstatymai čia nieko nepadės. Joukun darbs. Kai prieš gerą dešimtmetį rašytojas Vytautas Bubnys tvirtino, jog Lietuvai išbuvus ES keturis dešimtmečius (jeigu per tą laiką ES nesubyrės), 50 procentų Lietuvos gyventojų kalbės tik angliskai, o lietuviška kultūra bus tik senučių atsiminimuose ir tik viename kitame privačiame muziejelyje saugomi jos istoriniai eksponatai, nepatikėjau. Dabar jau beveik ir tikiu, nes Bubnio prognozės pildosi. Meninė tiesa visada tikresnė už visas kitas tiesas, nes pats menas yra tiesa.

Bet Ramonas... Grįžtu iš žvejybos ir sutinku „Mikrovisatos“ televizijos darbuotoją Bernadetą Jonušaitę.

– Ar girdėjai? Gaižiūnuose nuskeno savanoris Dovydas Teresius. Dieve, Dieve!.. Kodėl taip atsitiko, juk aš pažįstu jo tėvus, visą jų gražią šeimą!

Ne, to savanorio aš nepažinojau, esu girdėjęs tik apie skulptorių Adolfą Teresį. Pasirodo, jo sūnus, taip pat menininkas.

Aš negalėjau paaiškinti, kaip galėjo atsitikti tokia nelaimė, o Bernadeta – kas paskatino Dovydą tapti savanoriu. Juk Teresių šeima – meno, kultūros žmonės, jų namai Garliavoje paversti muziejumi, verta pamatyti. Tikrasis tragedijos priežastis nustatys tyrimas, o šiandien aišku viena:

iš gyvenimo išėjo puikus, talentingas žmogus, galėjęs daug gero nuveikti mūsų tautai. Kaip Antanas Ramonas. Deja, tokių žmonių Lietuvoje vis mažiau ir mažiau.

Važiuojam namo. Sudie, Neringa, gyvuok, kol dar kryžiuočių palikuonys ir „savi“, lietuviški batviniai tavęs galutinai nenusavino. Kai nusavins, tada mums čia vietos jau nebus. Greitkelio pakelėse per daug reklamos, visokių stendų. Nuo vieno stendo, it nuo Sinajaus kalno, vienas pranašas aiškina, kad atėjęs į valdžią jis dirbsiąs. Bet jis ir dabar valdžioje, tai kodėl nedirba? Ant kito stendo – kitas pranašas: kai ateisiu į valdžią, bus tvarka ir teisingumas! Suokit nesuokę, aš vis tiek tamstų pliurpanda jau seniai netikiu, nei vienu, nei kitu. Frydrichas Nyčė savo knygoje „Štai taip Zaratustra kalbėjo“ rašė kaip tik apie tokius, „kurie save gerai vadina, aš pastebėjau nuodingiausiom musėm esant: jie gelia nekalčiausiu veidu ir jie meluoja nekalčiausiu veidu“.

Bet, šiaip ar taip, tik čia mūsų žemė. Vienintelė, kitos neturime, ir tik nuo mūsų pačių priklauso, ar neprireiks dar vieno tautos atgimimo, naujo Valančiaus, Daukanto, Kudirkos, Jablonskio, Smetonos...

Tik tos musės baisiai didelės ir jų tiek daug, kad silpstančiai ir mažėjančiai tautai darosi vis sunkiau jas iššerti. O gal ir nereikėtų šerti?.. Atėjo ruduo ir prasideda politinio teatro sezonas. Kas neturi ką veikti, galės stebėti politinių impotentų ekshibicionistinius spektaklius. Veltui.

Atostogos baigėsi.

Savanoris, SL 1469.
steigėja Savanoriškoji krašto apsaugos tarnyba.
leidžia Krašto apsaugos savanorių pajėgos.
Laikraštis išeina vieną kartą per mėnesį.

Eina nuo 1991 02 09

Redakcijos adresas: 2056 Viršuliškių 36, Vilnius, Tel.: 242 77 56.

El. paštas: Vilius.Dziavecka@mil.lt

Spausdino „Respublikos“ spaustuvė, M.Sleževičiaus g. 7, Vilnius.

Ofsetinė spauda, 2 sp. lankai. Tiražas 2000 egz.

Indeksas 0099

Redaktorius ats. kpt. Vytautas Voveris.

Korespondentas gr. Vilius Džiavečka.

Dizainerė Jurgita Šeštokaitė.

Kalbos redaktorė Živilė Gurauskienė.

Rinko ir maketavo UAB „Valstiečių laikraštis“

Kaina 1 Lt 20 ct